

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 11.

Den 1ste Marts 1880.

38te Jargang.

Handlefrihed i Himlen og paa Jorden.*)

(Af Apostel Moses Chatkær.)

Paa Grund af de mange urigtige Fremstillinger af Forholdene i Utah, som, af en vis hadefuld og meget ivrig, men tilhneladende samvittighedsløs Klasse af Befolkningen, der og andre Steder i Landet, ere blevne publicerede, ere mange godhjertede samvittighedsfulde og rettænkende Mennekster i den civiliserede Verden blevne bragte til at tro, at „Mormonismen“, som den kaldes, kun er et ugudeligt og veludtænt Præstebedrageri grundet paa Uretfærdighed og Undertrykkelse, og som, under en religiøs Samfundsform, besidder alle en autokratisk Magts Uansvarlighed og Absolutisme, men ikke

et eneste af de demokratiske friske Principer eller Betryggelsesmidler, som gjør sig gjældende der, hvor personlig Uafhængighed og Dømmekraft hersker.

Naar man blot ser denne Sag fra et almindeligt Synspunkt, kan man vistnok have Grund til at beklage sig over, at „Mormonsolket“ er blevet fremstillet i et saa slet Lys ved disse opdigtede Løgnhistorier, men, deri har den sit Sideskytke i forrige Tidens Kristendom. Det slette Lys, hvori „Mormonerne“ staa hos Folk, som saaledes ere blevne urigtigt underrettede angaaende disses virkelige Tro, Lovregler og Forhaabninger, er en

*) De, i denne Artikel forekommende Fremmedord: autokratisk, theokratisk og demokratisk kunne maaske tiltrænge lidt næjere Forklaring. Hvad man kalder autokratisk, er en Regjeringsform, hvor den regjerende Fyrste handler uafhængig af Folkets Billie eller Samtykke. En theokratisk Regjering, bestaar i at Folket styres af Præstebønnen gennem direkte Aabenbaring fra Gud, og en demokratisk Regjering, er den republikanske Form, hvor Folkets Billie og Samtykke er absolut nødvendigt i alle Regjeringsanliggender. Med en theo-demokratisk Regjering menes derfor en Regjering, hvor Folket vel ledes ved Aabenbarelse gennem Præstebønnen, men dog har sin frie Billie til enten at antage eller forstaa det, som fremstilles til deres Afgjørelse eller angaar deres Regjering. Med andre Ord, det mener Selvfjere under Guds Vejledning. K. B.

ganste naturlig Følge af højest unaturlige og flette Grunde.

Apostelen Jakob omtaler Evangeliet som „Frihedens fuldkomne Lov“, og dog bleve de, som troede og efterlevede den, ansete for at være fanatiske Sværmere, der ikke vare værdige at nyde samme Ret og Beskyttelse, som andre Troesbetjendere. Der var den Gang, ligesom nu, indflydelsesrige og lærde Mænd, der, uden at gjøre sig nogen Samvittighed, men med frit Forsæt udbredte allehaande onde og løgnagtige Nygter om Jesu hdmgyge og jagtmodige Efterfølgere, for at opvække Folket til Had og religiøs Forbitrelse imod dem. Paa den Tid udfordredes der mandigt Mod og Uafhængighed for offentlig at turde bekjende sig til Kristendommen, efter som de Kristne allevegne vare ilde omtalte, hadede, forfulgte og i mange Tilfælde dræbte. Ikke mange af de Fejge og Frygtagtige antog Troen paa den upopulære Næzaræer, Jesus Kristus; kun usorfærdede modige Mænd og Kvinder fulgte ham, og selv maatte han lide Sorg og Pine. Nu derimod kunne endog fejge moralske Slaver følge Tidsstrømmen, der gaar i kristelig Retning, men saaledes var det ikke i gamle Dage.

Jesu Erklæring: „Hvo, som elsker Fader eller Moder mere end mig, er mig ikke værd“ var altfor bestemt og usorbeholden til at faa nogen Kujon til at følge Gud selv. Hvorledes kunde man derfor vente, at nogen Frygtagtig ville slutte sig til ham, som sagde: „hvo, som søger at frelse sit Liv skal miste det?“ Saadanne Menneſker, som for hans og Troens Skyld ikke alene vilde forſage Fader og Moder, men endogſaa Huſtru og Børn, for ikke at tale om verdslig Værd og Formue, kan man ikke regne for ſvage eller

uoprigtige Karakterer, ej heller bør man beſtylde dem for, at mangle modig Uafhængighed.

Forſaa vidt ſom jeg kjender Verdenshiſtorien, beretter den ikke om et eneste Tilfælde hvor en Fyrſte, blandt noget Folk, nogenſinde var i Stand til, længe at underkue Menneſker, ſom beſad en ſaadan Karakterſtyrke. Folk, ſom følge deres oprigtige Overbeviſning, begrundet paa evig Sandhed og Retfærdighed, ere, under ingen Omſtændigheder, den rette Slags, naar man har til Hensigt, at underkaſte ſig dem, ſom uanſvarlige, villieløſe Medſtaber. Fyſik Magt kan lægge deres Legemer i Lænker, men aldrig underſtvinge deres Aand. Naar man i vore Dage har været Vidue til, at „Mormoniſmen“ har frembragt baade Mænd og Kvinder, der, af Kjærlighed til den Sag, ſom de havde indviet deres Liv til, have givet Afſkald paa deres Slægtninges Agtelſe, forſaget Hjemmets Glæder og Hygge, og udfat ſig for Haan, Foragt og Batterediggjørelſe af deres allerkjærefte Venner, indtil det kunde jhnes, at Hjertet maatte briſte under denne unaturlige Spænding, ſaa er det ikke rimeligt eller fornuftigt at tro, at ſaadanne Menneſker vilde lade ſig gjøre til Slaver af Nogen, det være ſig enten Præſt eller Fyrſte. Enhver, ſom er fri for Fordomme, vil ſtray indrømme, at dette vilde være høiſt uſandſynligt, og dog er det netop det, man paaſtaar er Tilfældet med „Mormonerne“ og „Mormoniſmen“, idet man ſiger, at Sidſtævnte kun er et theokratiſk Syſtem eller Præſtevælde, der tilintetgjør al perſonlig Handlefrihed og ligeledes gjør Ende paa al perſonlig Uafhængighed.

Det er de Sidſte-Dages Hellige en Troſt, ſkjønt den er blandet med Sorg, at vide, at, ſkjønt der bliver gjort

mange afsthyelige Bestyldninger mod dem, saa ere de dog ikke værre eller flere end de, som bleve gjorte imod de første Kristne, og som de bar med saa stor Taalmodighed. Medens Dødens Sved bedækkede den døende Frelser's Pande, bad han endnu for de Skyldige, som ikke vidste, hvad de gjorde. Saaledes bestaar ogsaa nu en Helligs Triumf i at han kan bede for dem, som forfølge og mishandle ham.

Efterat jeg har gjort disse indledende Bemærkninger, vil jeg ikke undlade, paa det bestemteste, at erklære, at „Mormonismen“, som Verden nu kalder Jesu Kristi Evangelium, er lige saa meget Frihedens fuldkomne Lov, som den var for atten Hundrede Aar siden, da Apostelen Jakob forkyndte den. Evangeliet er nu, som det var den Gang, et theo-demokratisk System, og indbefatter Medlemmernes utvungne Samtykke, Handlefrihed og personlige Ansvarlighed. Det lærer os, at elske Gud, vore Medmennesker og vort Fædreland. Det lærer os, at være villige af eget frie Valg, men fordommer al Tvang. Det begunstiger den størst mulige Frihed for Mand eller Kvinde, men modvirker al Indskrænkning af Mand eller Begeme ved uretfærdige Midler. Det opmuntrer til Mildhed og Overtalelse ad Overbevisningens Vej hos Folkets Ledere, men kommer naturligtvis i aaben Strid med al uretfærdig Styrelse, Tyrani og Undertrykkelse, enten det kommer i een Skikkelse eller en anden. Det lærer, at al Regjering, hvad enten den bestaar i en politisk eller religiøs Organisation, maa være begrundet paa Folkets Samtykke. Det har lært os, at den Sag, for hvilken Michael, Kristus og Englene kæmpede og sejrede, den Gang, da der var Krig i Himlen,

har skjænket eller sikret Mennesket den Handlefrihed, som omfatter moralsk Uafhængighed og personlig Ansvarlighed, medens den Sag for hvilken Lucifer, Morgenrødens Søn, og hans Tilhængere kæmpede, og med hvilken de faldt og bleve udfastede, var begrundet paa aandelig Tvang og Indskrænkning og kun havde eet Formaal, nemlig at komme til at herske, eller ogsaa gaa til Grunde under Forsøget. Hvilket et forunderligt historisk-prophetisk Vidnesbyrd om Menneskets Fald formedelst Bøgn og Bedrageri; og dernæst hans Forløsning formedelst Opofrelse, Overbevisning, Mildhed og Kjærlighed! Et sørgeligt Skue tilvisse — fuldt af Scene og Handling! Nogle af dem de forfærdeligste Krigsscener, ledjagede af Blodsudgydelse og Grusomhed; andre, med Sul, Taarer og Sorg, fremstille sig ikke mindre hjærtegribende, men tilsidst, ligesom i Begyndelsen, ende de dog med, at Sejren følger Frihedens og Kjærlighedens Banner, medens de tyranniske Magter blive overvundne og bundne med de Lænker, som de selv have jmedet.

Men før nogen af disse Scener foresaldt paa Jorden, afholdt Guds Sønner, som omgav den Almægtiges Trone, et stort Raad i Himmelen. Den Sag, som var under Behandling, var af allerstørste Vigtighed, da den angik deres anden Prøvestand; deres Forløsning fra det allerede den Gang forudjete Fald og deres endelige Ophøjelse til Herlighed, ved at gjøre fornuftigt Brug af deres frie Villie i at adlyde visse evige Love. I dette mærkelige Raad, af hvis Beslutninger vor Verdens Fremtid var afhængig, og som enten vilde bevirke Ulykkelig eller Ulykkelig hervede, eller bringe os frem eller tilbage, ved denne Lejlighed

fremstod Morgenrødens Søn, majestætist, ærgjerrig og stolt, og sagde: „Se, send mig! jeg vil være din Søn og jeg vil frelse hele Menneffeslægten, saa at ikke een Sjæl skal fortabes, og jeg vil vissefelig udføre det; derfor, giv mig blot din Ære.“ Der herskede uden Tvivl, Dødsstilhed i denne himmelske Raadsforsamling, medens Lucifers Tvangsforslag paatrængte sig den mægtige Fjrsteforsamlings Opmærksomhed og Overvejelse. Det indbefattede nemlig intet mindre end aandeligt Slaveri for usødte Millioner, og vilde gjøre Ende paa al personlig Handlefrihed; men, saasnart den sagtmødige, ydmyge, uegennyttige Jesus fremstod, og sagde: „Fader, din Villie ske og dig tilhøre Æren evindeligen“, saa veg alle ængstelige og tvivlsomme Følelser, angaaende hvilket Forslag, der var det rette, bort ligejom en ubehagelig Drøm. Kjærlighed viste sig, at være stærkere end Had; Ydmyghed hæderligere end Stolthed, og moralsk Frihed langt mere værd end aandelig Ujælvstændighed. Saasnart de hørte Forloferens Røst: „Dig tilhører Æren, o Gud! Lad mig bringe Offeret, og mine Brødre nyde evigt Gavn deraf“, blev hans Forslag besvaret med et mægtigtlydende Amen fra hele den store Forsamling. Jeg forestiller mig at se Hadets mørke Skyer samle sig paa Oprørernes skumle Afsyn, og at høre ham sværge med en frygtelig Ed, at han vilde og kunde ødelægge, selv om han ikke kunde faa Lov at herske — at han vilde nok „herske i Helvede, men aldrig tjene i Himlen“.

Da var det, at de stridende Parter, begyndte den frygtelige Kamp. Den Sag, som indbefattede Menneffets evige Fremadstriden var baseret paa uindskrænket Handlefrihed, og indgød de sejrende Hærskarer det Mod og den

Styrke, som satte dem i Stand til at kaste Oprørerne ud af Himlen. Paa denne Maade endte den første store Kamp og det gjenløb af Frydberaab og Glædesange i Himlene, „forbi deres Brødres Anklager var nedstyrtet“. Men al! — Glædens første Udbrud maatte give Plads for den grundigere Overvejelse af denne Sejrs nærmeste Følger, og man forudsaa strax den Elendighed, som vilde komme til at herske paa Jorden paa Grund af Satans uforsønlige Had, og da forandrede Frydberaabene til Klagestrig. Imidlertid var den store Plan, der skulde frelse og ophøje Menneffet, bleven vedtaget og indviet med fælles Samthkke, og var bleven baseret paa Fornuftvæsnernes uindskrænkede Handlefrihed.

Mørket skulte Jorden! — Men Gud sagde: „Lad der vorde Lys, og der blev Lys“. Derpaa blev Edens Have plantet, hvor Alt var skabt i harmonisk Skjønhed og Fred. Gud sagde derpaa til Manden og Kvinden: „I maa frit æde af alle Træer i Haven, men af Kundskabens Træ paa Godt og Ondt skulle I ikke æde, thi paa den Dag, som I æde deraf, skulle I vissefelig dø“. Saaledes overførte Gud selv Handlefrihed, fælles Samthkke og frit Valg fra Himlen til Jorden. Det havde foraarsaget en stor Strid i Himlen, og en Trebiedel af dens Hærskarer var blevet nedstyrtet, før disse Principer bleve anerkjendte og gennemførte. Fortidens Vidnesbyrd og Nutidens Rampe, saa vel som de profetiske Forudsigelser om Fremtiden viser os tydeligt nok, hvad det har og vil koste at opretholde Friheden herne.

Saalænge Adam ikke var ulydig, saa stod han fremdeles brodefri for Gud og hørte ham til, men Eva, som formedelst Slangens List blev overbundet, kom til

at høre Satan til, og denne følte, uden Tvivl, en ondskabssfuld Glæde ved at tænke som saa: Hvad skal der nu blive af den store Formerelseslov? Hvorledes skal Jorden nu blive opfyldt? — Men da var det, at Adam gjorde Brug af sin Handlefrihed og, skjønt „han ikke blev forført“, saa faldt han dog, „for at Menneskene kunde blive til, og Mennesket er til, for at nyde Glæde“. — Glæde? — I hvad skulde han have Glæde? — Det kunde visseelig ikke være over at komme under Satans Indflydelse, som havde gjort Oprør i Himlen, og som havde paaført Mennesket Fangenskab, Undertrykkelse og Død. Nej, men det var over den Frihed, som var blevet indviet og sikret ved Lammets Blod.

Formedelst Udydighed og Offer, kom Abel til at høre Gud til, men ved Udydighed og Mord, kom Kain til at høre Satan til, og saaledes blev Striden fortsat gjennem efterfølgende Slægter. Vi se saaledes, at den hovmodige Farao lod Israelsiternes mandlige Afkom kaste i Nilens graadige Bænde; at Gud lod sit Folks Boliger mærke med Blodet af Paaskelammet og derpaa ihjelslog alle Ægyptens Førstefødte. Kristus kom og blev født i en Stald og blev derfra ført bort, under Guds Styrelse, fra Fare og Død. Da han havde naaet til Mand's Modenhed, og ved en vis Lejlighed, efter en lang Faste, hungrede, kom Satan og fristede ham, sigende: „Er du Guds Søn, da sig, at disse Stene blive til Brød“, men Jesus modstod ham og svarede: „Mennesket lever ikke af Brød alene, men af ethvert Ord, som udgaar af Guds Mund“. — Satan prøvede igjen. — „Kast dig ned herfra (Templets Tinde), thi der staar skrevet: han skal give sine Engle Befaling angaaende dig, at bevare dig“, men Jesus svarede:

„Du skal ikke friste Herren, din Gud“. Atter forsøgte Satan at overvinde ham, idet han fra et højt Bjerg viste ham denne Verdens Riger og deres Herlighed, sigende: „Alt dette vil jeg give dig, dersom du falder ned og tilbeder mig“, men Jesu Svar: „Vig bag mig Satan!“ bragte den oprørske Forsøger til at opgive Forsøget. Hver Gang de mødtes, kjendte de hinanden; ingen af dem havde forandret sig. Tre Gange mødtes de, og hver Gang blev Satan slaaet tilbage. Først i det store himmelske Raad, dernæst i Kampen og nu i Argumentførelse. Men i den fjerde Strid, se vi Guds Lam at svede Blod, medens han, ved Midnatstide, beder i Gethsemane Have — hans Disciple sove, medens Dødsangsten sander river hans Sjel — han maa træde Persekaret alene og vi høre ham bede til Gud: „Fader, er det muligt, tag denne Kalk fra mig — men ikke din Villie og ikke min“.

Tre Gange blev han erklæret skyldig, og derpaa, af en hedensk Dømmet, dømt til Døden og siden naglet til et Kors, men endda bad han for dem, som ikke vidste hvad de gjorde. Da endelig Dødens Sved bedækkede hans skyldfri Bænde, og Angst opfyldte hans Hjærte, hørtes han at raabe: „Min Gud! min Gud! hoi har du i denne Nød forladt mig?“ Djævlene frydede sig vistnok paa deres Vis over den tilshneladende Sejr, som de ved denne Lejlighed troede at have vundet. — Men vent og se! — Af Graven opstaar Grens Konge! — Han havde været nede i selve Helvede, og opfoer nu, „bortførte Fanger og gav Menneskene Gaver“. Efterat være opfaren til Himlen, sidder han nu ved Kraftens højre Haand og er Talsmand for Menneskets Ret til personlig Handlefrihed, og, idet han har vist Kjærlig-

hedens Magt, er han den, som bedst kan og vil anraabe sin Fader om Barmhjærtighed for sine Brødre. Ved den Helligaands milde haabindgydende Ord leder han de Gode uftadte igjennem den af Satan antændte Forfølgelsens Ild, og lader Martyrernes Sjæle hvile sig under Guds Trone. Fuld af inderlig Kjærlighed og Medlidenhed er han fremdeles vor Saliggjorelses Fyrste, og, endskjønt Had og Misundelse fremdeles viser os Slangens Spor, saa vil vor Forsøjer dog lede sine Efterfølgere fremad til Sejr over Døden, Helvede og Graven.

Den samme store oprindelige Plan, som blev vedtaget at skulle sikre Mennesket dets Frihed, saa vel som at fremme og ophøje det, følges endnu. Oprettelsen af denne store Republik (de forenede Stater) med dens inspirerede Konstitution og Erklæring om Menneskets Rettigheder, er blot en lille Del af det herlige Program. Gud selv inspirerede vore patriotiske Forsfædre til at lægge Grundvolden til denne Regjering baade dyb, bred og stærk, og de sammenføjede lignelsesvis dens Grundstene med deres Blod, men Gud vidste, at Satan vilde prøve paa at tilintetgjøre alt dette, saasnart Nøglerne til Menneskets Freløsning igjen vilde blive givne til Jorden.

Det er ikke min Hensigt her at drøfte de Fortrin og Fordele, som ere knyttede til denne, som, efter min Mening, er den bedste af alle menneskelige Regjeringsformer, men jeg agter at vise, at „Mormonismen“, som et Religionsystem, indeholder visse Læresætninger, som i Særdeleshed gaa ud paa at sikre alle Mennesker deres Rettigheder, deri indbefattende Liv, Frihed og Velvære. Med andre Ord, jeg paastaar, at Josef Smith, ved direkte Aabenbaring fra Gud, modtog „den

fuldkomne Frihedens Lov“, som Apostelen omtaler, og underviste ham (Josef) om hvorledes han skulde organisere Kirken i Overensstemmelse med den. Dette System er ikke autokratisk og heller ikke er det, i den Forstand som dette Ord nuomstunder bruges, teokratisk.

Det indeholder rene demokratiste Principer, og er i Være og Udøvelse tillige republikansk. Handlefrihed og frivilligt Samthkke ere meget vigtige Grundprinciper i samme.

Herren jagde til Profeten Josef: „Alle Ting skulle ske i Orden og med Menighedens fælles Samthkke, ved Troens Bøn“. (Se Pagtens Bog Side 166, § 4.) Og atter: „Ingen ordineres til noget Embede i denne Kirke, hvor der er en regulær organiseret Gren, uden Sammes Samthkke“. (Pagtens Bog Side 9, § 16).

Der udfordres absolut tre Betingelser for enhver Embedsmands Indsættelse i Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige, enten saa det er en Diakon eller en Apostel. Den første Betingelse er, at blive kaldet af den rette Myndighed; den anden er Folkets Samthkke; den tredie er at blive ordineret eller beklædet af den rette præstelige Myndighed. Ingen af disse Betingelser kan forbigaaes. Gud har bestemt, at det skal ske paa den Maade, og der findes ikke Magt eller Myndighed nok i Præstedømmet til at gjøre anden Bestemmelse, indtil han vil forandre Fremgangsmaaden. Der var en Tid, da den Almægtige selv udnævnte de Mænd, som han vilde skulde beklæde Kirkens forskjellige Embeder, og derpaa sagde han til sin Profet: „Og jeg giver Eder den Befaling, at I skulle besætte disse Embeder og antage disse Navne, som jeg har nævnet, eller forkaaste dem ved min General-Konference“.

(Bagtens Bog Side 291, § 46.) Dette synes meget at ligne den demokratiske Fremgangsmaade. Det er endnu den Lov, hvorefter Kirkens Anliggender blive styrede, og ifølge samme kan Folket, om de vil, forkaste hvilken som helst Embedsmand i Kirken, naar der afholdes en General-Konference. Trods disse Regler, vil man fortælle os, at Masjen af „Mormonfolket“ maa vise deres Ledere ubetinget Lydighed. Jeg siger derfor, at en saadan Bestyrelsing ikke alene er usand, men usforfattet. Under „Mormonismens“ jaakaldte „Præstevælde“ har Folket uindskrænket Ret til at vedtage eller forkaste de Forslag, som fremstilles til Afgjørelse. Gud har gjort disse Bestemmelser, og hvilken som helst Enkeltmand eller et Flertal af Mænd, der ville prøve paa at forandre eller ophæve disse Bestemmelser, vil paatage sig et Ansvar, som de snart ville finde sig ude af Stand til at bære.

Man vil maaste strax indrømme, at dette ser meget godt ud som Theori, men paa samme Tid spørge, om, hvorledes det gaar, naar det bliver sat i Praxis. „Bruger ikke Mormonerne næsten enstemmigt at vedtage ethvert Forslag, som deres Ledere fremsætte for dem, med Hensyn til Valget og Bestikelsen af deres Embedsmand“? vil man spørge. Jo! men det er ikke paa Grund af Tvang, ejheller af Frygt for at falde i Unaade eller Haab om Belønning, men det er fordi, at enhver „Mormon“, som opfylder sine religiøse Pligter, tror ogsaa paa Gud, som den Kilde, hvorfra al Visdom, Kundskab og Godhed har sit Udspring; de have modtaget hans Mand og have, ved Daaben, sluttet Pakt med ham. Dette er hele Hemmeligheden, som ligger i

„Mormonerens“ store Enighed, dersom man ellers kan kalde det en Hemmelighed. Der er indtruffet Tilfælde, hvor Folket i offentlig Forsamling har benyttet deres Ret til at forkaste dem, som ere blevene udnævnte af deres Ledere til at indtage visse Embeder, men jeg har endnu aldrig hørt, at Nogen er bleven kaldet til Regnskab fordi han gjorde det. Medlemmernes Ret til at antage eller forkaste de foreslaaede Embedsmænd, hvad enten det er i Kirken eller udenfor Kirken, er skænket dem af Gud selv og burde være anset som uomtvistelig. Den som vil paastaa det Modsatte, burde maaste hellere beklages end foragtes af dem, som elske og opholde Menneskets af Gud givne Frihed og Rettigheder. Intet kan være mere nedværdigende i Guds eller hans Engles Øjne, ja selv for gode Mennesker at se paa, end at Nogen vil regjere eller styre, blot efter Bestikelse, uden deres Samtykke eller Bisald, som de ville regjere over. Jeg anvender disse Bemærkninger ikke blot paa Kirkens Anliggender, men ogsaa paa politiske Affærer.

Dersom der findes Embedsmand, iblandt „Mormonerne“, som befinde sig i en saa beklagelsesværdig Mands-tilstand, saa vover jeg at paastaa, at de af Naturen ere tilbøjelige til at være egenkærlige, udannede og raa, og netop derfor gjerne ville være Selvherskere eller Aukrater. Saadanne ville let komme til at anvende uretfærdig Herkeshyge, udstede Ordre, og i det Hele taget, bære sig ad som Tyranner, men, Gud være lovet, har vi ikke mange af den Slags iblandt os, og de synke bestandig ned mod den Plads, som tilkommer dem.

(Fortsættels paa Side 172.)

Den 1ste Marts 1889.

De Helliges Trost under Forfølgelse.

„Salige ere I, naar Menneskene hade Eder, og naar de udstode Eder, og bespottede Eder, og forsthyde Eders Navn som ondts, for Menneskens Søns Skyld; glæder Eder paa den samme Dag og jubler, thi se, Eders Løn er stor i Himmelen. Lige det samme gjorde deres Fædre ved Profeterne De Eder, naar alle Mennesker tale vel om Eder! lige det Samme gjorde deres Fædre ved de fælste Profeter“. Luk. 6, 22—26.

Vi finde os foranlediget til at fremhæve disse Frelserens Ord, for at vore Læsere, deraf kunne se, at Herren ikke alene opmuntret sine Disciple til Standhaftighed under deres haarde Prøvelser, men at de endog skulde fryde sig derved, som et hyderligere Vidnesbyrd om, at de vare den Højstes virkelige, anerkjendte Tjenere, idet de led samme Skjæbne som Guds sande Tjenere havde maattet lide tidligere. Den Behandling, som Fredens Sendebud have lidt i gamle Dage og endnu maa lide i denne, det nittende Aarhundredes ophlyste Tidsalder, burde vække ethvert oprigtigt, fordomsfrit Menneske til Estertanke, og man burde skaffe sig paalidelige Oplysninger om Marjagerne til dette Fænomen. (Særshyn.)

Bed at spørge disse fanatiste Forfølgere om Bevæggrunden til at de bære Had mod deres fredelige Medborgere, vil man naturligvis saa høre allehaande Bestyldninger imod dem, men fremmest blandt alle Anklager er den, at de forføre Folk.

Forføre Folk — til hvad? Lad os overveje denne Bestyldning lidt! Hvad Slags Mennesker ere almindeligvis de brutale Forfølgere af de Sidste-Dages Hellige, og hvad Slags Folk vare de Første-Dages Helliges Forfølgere? — Svaret bliver, i begge Tilfælde det Samme, nemlig, at det var Pøbelen, som sædvanligvis var ophidset dertil af Andre, der enten vare for fejge eller stammede sig ved, aabenhjert at tage Del i de afsthyelige Volds-handlinger, som de hemmeligen eller paa andre Maader opvægede deres, mindre ophlyste Medmennesker til at udføre. Det var Farisæerne og de Skriftkloge, som fik den uvidende Mængde til at raabe: korsfæst ham! korsfæst ham! den ustyrbige Verdens Frelser der stod anklaget for at have forført Folket, kaldt sig selv en Konge og Guds Søn og flere andre Bestyldninger af ligesaa ugrundet Bestaffenhed. Farisæerne vare meget religiøse Folk og tillige lærde; det samme var Tilfældet med de Skriftkloge, og begge disse ledende Klasser blandt den jødiske Nation, vare Jesu ivrigste Forfølgere, skjønt de ikke med egne Hænder øvede Vold mod Frelseren eller hans Disciple, men lode Andre gjøre det, ligesom det var skeet i tidligere Dage og atter er sket i disse vore Dage. Paulus, som den Gang hed Saulus, holdt Klæderne for dem som stenede Stefanus til Døde, og glædede sig ved hans Mord, men tog ikke selv aktiv Del i samme — dertil ansaa han sig sandsynligvis af høj Stand — han var jo oplært ved den vise Gamaliels Fødder og havde studeret — men da han selv blev en af Herrens Disciple, maatte han lide Forfølgelse og tilsidst Døden, lige som de galilæiske

Fiskere og andre af Herrens tidligere udvalgte Tjenere, som han før saa bitterligen havde forfulgt.

Var Paulus eller nogen anden af Herrens Tjenere i hine Dage blevne værre eller slettere Mennesker ved at antage den, den Gang, saa forhadte allevegne ildeomtalte Kristendom? Nej! thi baade kristne, jødiske og hedenske Historikere have givet de første Kristne det Vidnesbyrd, at de vare de mest fredelige, ærlige retfærdige og moralsk-dydige Mennesker paa hin Tid. — Man vil spørge: hvorfor bleve de da saa grusomt forfulgte? — Vi forudsatte, at dette Spørgsmaal bliver gjort os af en oprigtig, sandhedsjøgende, bibeltroende Kristen, og vil derfor lade det nye Testamente svare: „Men denne er Dommen, at Uhyet er kommet til Verden, og Menneskene elskede mere Mørket end Lyset, fordi deres Gjerninger vare onde; thi hver, som gjør Ondt, hader Lyset og kommer ikke til Lyset, at hans Gjerninger ikke skulle overbevises ham, men hvo som over Sandhed, kommer til Lyset, at hans Gjerninger maa blive aabenbarede“. Joh. 3, 19—21.

Det er bekjendt nok, at de Sidste-Dages Hellige, som et Folk ere ildeomtalte allevegne, og at de have maattet udstaa de grusomste Forfølgelser af deres, mod alle andre Troesbekjendere høist liberale Landsmand Amerikanerne Den fjortenaarige Dreng, den senere Profet og Martyr, Josef Smith, var udsat for Had og Forfølgelse fra den Dag, da han erklærede, at Herren havde aabenbaret sig til ham, som en Følge af hans ydmyge barnlige Bøn til „vor Fader, som bor i Himmelen“, og til han fandt sin Død under fanatiske Voldsmands Hænder i Fængslet i Karthage, i Staten Illinois. De maatte indrømme og uforbeholdne erklære: „Loven kan ikke gjøre ham Roget, men Krudt og Kugler skal“. Blandt hans Mordere siges der at have været intet Prædikanter eller jektteriste Præster. Hvad var Aarsagen til dette Had, som stjælede ham Martyrkronen? — Det var den samme uhyftige Aarsag, som ophøjede Frelseren paa Korset og bragte Martyrernes Sjæle under Alteret i Himmelen, hvor de raabe: „Herre, du Hellige og Sanddrue! hvorlænge tøber du at dømme og hævne vort Blod paa dem, som bo paa Jorden?“

Det var ikke alene Profeten, som maatte lide, men Tusinder af Mænd, Kvinder og Børn have maattet lide Tab af Ejendom og Livets almindelige Bekvemmeligheder, og mærket den Vej, som det ustyldigt forfulgte Folk majsommeligen maatte tilbagelægge fra deres tidligere Hjem i de østlige Stater og til deres nuværende Hjem i Klippebjergene, (en Strækning af henved et Tusinde danske Mile). Deres Grave findes hele Vejen, som tabte Vidnesbyrd om hvad de have maattet lide under Fordommens og Wigotiets grusomme Jernhaand. Hvoraf kom denne Intolerance i det frie Amerika? — Det er simpelthen kun Følgerne af de samme Aarsager, som frembragte saadanne Videlses-scener i forrige Tider. Det er Frugterne af Uvidenhed, Fanatisme, Wigoteri, Egennytte og Ondskab, som modarbejder Sandhedens Lys i vor Tid, ligesom i forrige Tider, „fordi deres Gjerninger ere onde“.

Herren har sagt til os: „dersom I ikke ere Et, ere I ikke Mine“. Vore politiske, saa vel som religiøse Modstandere ansaa denne Enighed, som farlig for deres Institutioners Vedligeholdelse, og angreb derfor de Hellige og bred dem gjentagne Gange fra deres ved Stræbsomhed og haardt Arbejde dyrt erhvervede Hjem, med ingen andre Udfigter end at de maatte omkomme af Hunger,

Kulde eller Sygdom paa Vejen, som de ofte mærkede med deres blodige Fodspor paa Sneen. Hvad havde disse Tusinder gjort, som kan i mindste Maade retfærdiggjøre en saadan skrækkelig Forfølgelse i et kristeligt, frit Land? Historien forholder sig tavst! Det frie Amerika med sin herlige Grundlov, tør ikke svare paa dette Spørgsmaal, jaaledes som Svaret vil findes optegnet i Evighedsens Arkiver, men Marthreernes Antal under det himmelske Alter er blevet forøget betydeligt i det nittende Aarhundrede, og deres Raab lyder stærkere end før: „Herre, du Hellige og Sanddrue! hvorlænge tøber du, at havne vort Blod paa dem, som bo paa Jorden?“ — Men hør Svaret: „Og der blev sagt til dem, at de skulde hvile sig endnu en liden Tid, indtil Tallet af deres Medtjenere og deres Brødre blev fuldt, hvilke herefter skulde ihjelslaaes ligesom de“.

Marthreernes Antal er, i det nittende Aarhundrede, maaske forøget med flere Hundrede. De Sidste-Dages Hellige have seet deres Ejendomme gaa op i Lucerne; deres Markers Afgrøde nedtraadte; deres Kvæg bortdrevne eller nedskudte; deres Mænd førte i Fængsel og i flere Tilfælde myrdede; deres Kvinder stændede og endog imaa Børn dræbte, medens de ynkelig bad om Staaansel — og tilsidst bleve de drevne ud af den jaakaldte civiliserede (?) Verden, som havde udøvet alle disse Grusomheder imod dem. De maatte da søge Beskyttelse for Liv og Ejendom blandt barbariske Vilde, og skaffe sig andre Hjem i Amerikas Udkæner. Den Beskyttelse, som Grundloven tilsigter alle Religionsbekjendende i det frie Amerika, blev nægtet de Sidste-Dages Hellige, og dem alene — og hvorfor? — Fordi de vare Guds Folk.

De Hellige, som jaaledes lede Forfølgelse vidste, at de led kun for deres Troes Skyld. De sølte en stor Trost ved Frelserens Ord: „Salige ere de, som lide Forfølgelse for Retfærdigheds Skyld, thi Himmeriges Rige er deres. Salige ere I, naar man bespøtter og forfølger Eder, og taler allehaande Ondt imod Eder for min Skyld, og lyver det; glæder og fryder Eder, thi Eders Løn skal være megen i Himlene; thi jaa have de forfulgt Profeterne, som vare for Eder“. Matth. 5, 10—12.

Der er to Kjendsgjerninger som her fremstiller sig til enhver fordomsstri Kristens Overvejelse, nemlig først, at, ifølge Frelserens Ord, have Menneskene jaaledes forfulgt Guds Folk og Profeterne i forrige Tider, og dernæst, at han fremsætter denne Kjendsgjerning som et Tegn, for at de, som søge efter Guds Rige, maatte lægge Mærke til det, og vente at finde det hos Guds Folk i Forbindelse med mange andre Kjendetegn; thi „de Eder, dersom Verden taler vel om Eder“. Forfølgelse kan derfor betragtes som et Bøjmærke, der i Forbindelse med mange andre, Tegn, der ere særegne for Guds Folk og Tjenere paa Jorden, bør henlede Enhvers Opmærksomhed, som elsker Sandhed og Retfærdighed, paa det Folk, som taalmodigen udholder alt dette, og ofte beder, som Frelseren: „Fader, forlad dem, thi de vide ikke hvad de gjøre“.

En anden Kjendsgjerning bør man ogsaa lægge Mærke til og overveje nøjere nemlig: Den Taalmodighed og Standhaftighed, hvormed de Hellige have udholdt alle disse haarde Prøvelser og Gjenordigheder, og dette burde i det mindste overtyde ethvert tænkende Menneske om, at de Sidste-Dages Hellige ere oprigtige, selv om man tænker, at de ere vildfarende, og hvorfor saa forfølge

dem? Viser dette ikke, at der ere andre Magter, som føre derne Kamp, end de, som vise sig, saa at sige, paa Overfladen for den almindelige Jagttager? Det er, som Frelseren sagde, Dødet som aabenbarer Menneskets flette Handlinger, der belæmpes. Det er de to modsatte moraliske Elementer, under deres respektive Lederes usynlige Anførsel, der fører den Strid, som forarsager de Hellige nu, lige som det gjorde fordem, alle de Lidelser og Savn, som de her maa udholde. Det er Kristus og Satan, som fører Kampen om Herredømmet over denne Klode, som blev gjenløst ved Lammets Blod, og derfor er det, at Guds Hellige virkelig kunne fryde sig under deres haardeste Prøvelser, „thi Gimmeriges Rige er deres“.

C.

Afslutning og Beskikkelse. Paa Grund af Forsølgelse paa Bornholm er Ældste Erastus C. Willardsen løst fra at arbejde i Kjøbenhavns Konference og herved beskikket til at gjenoptage sin Virksomhed i Aarhus Konference under Bestyrelse af sammes Præsident.

C. D. Fjeldsted,

Præsident for den skandinaviske Mission.

Pøbeloptøjer paa Bornholm. Ældsterne James Hansen og Erastus C. Willardsen have maattet forlade Bornholm paa Grund af Pøbeloptøjer og Forsølgelse.

James Hansen, der, som Missionær, har virket paa Den i omtrent sexten Maanedes og ved sin nidkjære Virksomhed, har bragt adskillige oprigtige Mennesker til at tro og adlyde det Evangelium, som Frelseren og hans Apostle prædikede i gamle Dage, og som, ved Aabenbaring, er blevet gengivet i vor Tid, afslagde et kort Besøg i Kjøbenhavn i Januar Maaned. Medens han var fraværende, lod Præsten Hasle i Rønne, indrykke en meget opirrende Artikel i Stedets Avis, fremstillende de Helliges Liv og Lære paa en aldeles urigtig og usandsfærdig Maade. Brødrenes Virksomhed havde allerede tidligere vaakt Uro i visse Kredse, og denne Artikel tjente endmere til at forsøge Hadet og Fordommen hos en tildels raa og uvidende Befolkning. Da derfor Ældste Hansen, ledsaget af Ældste Willardsen, (som var beskikket til at virke som Missionær sammen med Hansen), kom til Rønne, den 25. Januar, og samme Aften afholdt Forsamling i deres sædvanlige Lokale, indfandt der sig en Pøbelhob, som, ved deres lærnende Opførsel og andre Demonstrationer, tydeligt nok lagde deres kristelige (?) Sindelag for Dagen, uden at den fromme (?) Præst gjorde Indsigelser derimod.

Mærkeligt nok, hengik den paafølgende Søndag uden Optøjer fra Pøbelens Side, og de Hellige havde deres Forsamling usforstyrret, men den næste Søndag-eftermiddag, den 3. Februar, indfandt Politiet sig under Forsamlingen og ophævede Mødet. En Mand havde om Formiddagen, paa en tilfyneladende meget venlig Maade, bedet Brødrene om at spise til Aftens hos sig, men de havde følt sig tilfynede til at aflaa Indbydelsen, og erfarede senere, at denne

kun var en Del af Bøbelens Planer, som vare lagte for at bringe Brødrene hjælpeløse i deres Bold, idet et Dusin af dem havde samlet sig, for at mishandle Missionærerne, hvis de kom. Medens Bøbelen saaledes forgiæves ventede paa at faa deres Plan sat i Udførelse, havde Brødrene, under Aandens Bejledning, taget en Omvej og begivet sig til Døbestedet, hvor de ved Daab indlemmede tre Personer i Jesu Kristi Kirke. Bøbelen søgte dernæst efter Brødrene i deres sædvanlige Forsamlingslokale, men tilfredsstillede kun deres slette Hensigt ved at ituslaa Døren og nogle Binduesrunder, og bleve tilsidst, ved Politiets Mellemkomst adspredte.

Tirsdagen den 5. Februar bleve Brødrene indkaldte til Forhør, og ved denne Lejlighed raadede Byfogden dem, i al Venlighed til at forlade Den, hvilket de gjorde nogle Dage senere, efterat have døbt fire andre Personer. Frelseren sagde til sine Disciple: „Naar de forfølge Eder i een Stad, saa fly til en anden“.

Handlefrihed i Himlen og paa Jorden.

(Af Apostel Moses Chatkrr.)

(Fortsat fra Side 167.)

Jeg vil ikke hermed sige, at Alle i denne Kirke, fra Først til Sidst, have brugt Præstedømmet, som Gud har betroet dem, i Overensstemmelse med Guds Aabenbaringer, eller at Alle have anerkjendt Menneskets Handlefrihed og personlige Ansvarlighed, men jeg tør sige, at „Mormonismen“ paa ingen Maade er ansvarlig for saadanne Fejtagelser. Jesu Kristi Evangelium, som atter blev aabenbaret til vor Tids store Profet, lærer ingen Mand, at han maa udøve nogetsomhelst uretfærdigt Herredømme over sine Medmennesker. Lyt og hør, hvad Anden sagde til Josef, den Gang han hensad i Fængslet i Liberty: „Ingen kan eller burde udøve nogen Magt eller Indflydelse formedelt deres Præstedømme, uden ved Overbevisning, Overbærenhed, Mildhed og Sagtmødighed, samt ustrømtet Kjærlighed“.

Dette er „Mormonernes“ Lære og

stemmer overens med Konstitutionen, (den amerikanske Grundlov) og denne Regel er almindelig anerkjendt. Man kan godt kalde det et Grundprincip, fordi Gud har givet os det, og intet Menneske har Ret til at forandre det. Det er en bindende Lov for enhver Mand i denne Kirke, som holder noget Embede eller Myndighed blandt Folket. Denne Aabenbaring siger endvidere: „Præstedømmets Ret til at regjere er uadskillelig forbundet med Himlens Kræfter, og Himlens Kræfter kunne ikke anvendes eller benyttes uden i Overensstemmelse med retfærdige Principer. Sandt nok, vi kunne have faaet Myndighed anbetroet os, men naar vi prøve paa dermed at skjule vore Synder eller tilfredsstille vor Stolthed eller forsænelige Uergjerrighed, eller udøve Indskrænkning, Herkeshyge eller Tvang over nogen Menneskejæl paa nogenomhelst uretfærdig Maade, se, da vil Herrens

Hand unddrage sig, og naar den har forladt en Mand, da kan han sige Amen om sit Præstedømme; thi se, før han veed om det, er han overladt til sig selv og vil stampe imod Braaden, forfølge de Hellige og stride imod Gud".

Hvilket Menneske, som er fri for Fordomme, vil, efter moden Overvejelse, kunne sige eller tænke, at Folk, der hyde saadanne Grundsætninger, ville praktisere eller underkaste sig det stik Modsatte? „Mormonerne" forstaa bedre end noget andet Folk paa Jorden, hvad Straf der vil ramme Enhver, som tilsidebætter eller træder disse evige Retfærdighedsprinciper under Fødder. De kunne muligvis taale Undertrykkelse i høj Grad, men de kunne aldrig selv blive til Undertrykkere og Tyranner; og skulde Nogen forsøge det en kort Tid, ville de visseligen snart falde fra, med mindre de hurtigt ombende sig og tjene Herren.

Det har kostet den Almægtige altfor meget Bøvær, at saa Menneskets Handlefrihed og Selvstændighed sat paa en sikker Fod, til at han skulde kunne tillade, at disse Menneskerettigheder i længere Tid trædes under Fødder uden at hjemløge Overtræderne med sin strenge Bredde. Det var Spørgsmaalet om, enten Mennesket skulde have fuldkommen Handlefrihed eller være afhængig af Andres Billie, der førte til Striden i Himmelen, i hvilken Kristus og hans Engle overvandt Lucifer og hans Tilhængere, og som ligeledes vil føre til Sidstnævntes fuldkomne Nederlag i den store Kamp paa Jorden. Friheden sejrede over Undertrykkelse der, og de Principer, som sikrede Mennesket dets Rettigheder vil ogsaa triumfere over Dævlens Ondskab og Undertrykkelse her; thi saaledes har den Almægtige bestemt det. Guds Herlighed

er begrundet paa Visdom og Kundskab, men disse Egenstaber trives ikke hos virkelige Tyranner. Mennesket kan aldrig opnaa Ophøjelse i en ubidende Tilstand, og uden at besidde Selvstændighed kan han aldrig blive oplyst og stride fremad. Saaledes er vor Frelse, Ophøjelse og Herlighed afhængig af den Frihed og Selvstændighed som vi besidder, medens derimod Fordømmelse, Mørke og Glendighed ville blive Følgerne af moralsk Tvang.

Vi ville nu i Korthed betragte den Orden, som hersker i Kirken.

Hvor der opstaar Tvistigheder blandt Medlemmerne, er den første Forholdsregel som tages, at bilægge Sagen i Mindelighed. Den, som tror sig forurettet bør gaa til den som har fornærmet ham alene, og paa en mild Maade fremlægge sine Følelser for ham, men ikke komme i ondt eller trættestjært Lune, eftersom han bør søge at frelse sin Broder. Den, som med frit Forsæt foruretter Nogen og ikke ombender sig, unddrager sig derved den Helligaands Indskydelse og paadrager sig derved saa meget mere Ansvar. Efterat man forgiæves har forsøgt at bilægge en Strid i Mindelighed, benyttes Voldgiftsmænd, og Benner paa begge Sider sørge sædvanligvis for at ordne det Nødvendige i saa Henseende.

Derjom dette slaar fejl, saa er det næste Skridt, at bringe Sagen for Biskoppen og hans Raadgivere, som udgjør en Slags „Underret" eller den første Kirkebestyrelse, for hvilken enhver Sag i Biskoppens eget Distrikt først behandles. Fra denne Ret (Biskopsraadet) kan enhver Sag atter appelleres til den Stavs Højraad, i hvilken Sagen tidligere har været underløst og behandlet. Dette Raad bestaar af tolv Overpræster, med Stavens Præsidentstab til at præsidere over sig. Bigesom Overpræsterne og

alle andre af Kirkens Embedsmænd, er ogsaa dette Præsidentskab opholdt og anerkjendt ved Folkets Stemme, som tilhøre vedkommende Stav, og ere saaledes almindelige Embedsmænd. I alle Sager, som blive forelagte Højraadet, afgiver Præsidenten den endelige Kjendelse, hvilken derpaa overgives til Raadsmedlemmernes Afgjorelse ved Afstemning, og den bliver saaledes tagen ghyldig eller ughyldig ifølge Majoriteten af disse tolv Mænds Afgjorelse.

Meget vigtige og vanskelige Sager kunne derfra appelleres til Kirkens almindelige Højraad, som bestaar af tolv Overpræster, som ere udvalgte og anerkjendte af et almindeligt Raad af Overpræster, som maa sammensendes i den udtrykkelige Hensigt, at handle i hele Kirkens Navn, og som maa være under Ledelse af Kirkens første Præsidentskab. „Dette er Guds Kirkes højeste Raad, og med dets Afgjorelse ender alle aandelige Sager. Men, om en Præsident over det øverste Præstedømme, (det vil sige: Kirkens Præsident,) skulde overtræde Kirkens Love, saa skal han staa til Regnskab for Kirkens almindelige Raad, (den præsiderende Biskop og hans Raadgivere) som i saadanne Tilfælde skal understøttes af tolv Raadgivere af Overpræsterne, og deres Bestemmelse skal være den endelige Afgjorelse angaaende ham. Saaledes undtages Ingen fra at holde og opfylde Guds Love, saa at Alt kan ske i den rette Orden og med Ureskyldighed for ham ifølge Sandhedens og Retfærdighedens Principer“. Pagtens Bog 107 Stykke § 82—84 (Engelske Udgave.) Det ene Menneskes Ansvarlighed lige over for det andet, saaledes som Guds Love bestemmer, er et saa stærkt Bestyrelsesmiddel for den menneskelige Frihed, at det staaer i stærk Modstætning

til den Bestyrelse, der saa ofte bliver gjort imod „Mormonerne“, at deres Præsident, ligesom Paven i Rom, holder Enhver ansvarlig lige over for sig, men selv ikke er ansvarlig til Noget. „Men“, siger En, „naar blev nogen af Kirkens præsiderende Myndigheder saaledes behandlet?“ — Sidney Rigdon blev saaledes behandlet, efter hvad der er blevet mig fortalt, og det endog saa medens han var et Medlem af Kirkens første Præsidentskab. Det er saa meget mere hæderligt for de Andre, at de ikke har været behandlede efter denne Regel, og Gud ske Tak, for at Kirkens Ledere i Almindelighed, have været hdmgyge, gudfrugtige Mænd og ikke Overtrædere af hans Love. Alle ere ansvarlige for Kirkens Autoriteter naar de overtræde dens Love; der findes ingen Undtagelser. Dette er theo-demokratisk, det vil sige: Herren styrer og Folket adlyder af egen fri Villie. Det almindelige Raad, som her er omtalt, bestaar af Kirkens præsiderende Biskop og hans Raadgivere. (Se Pagtens Bog 107 Stykke § 76, engl. Udg.)

Foruden de her omtalte Raad findes der ogsaa andre. Saaledes er der f. Expl. de tolv Apostle, der udgjøre et omreisende Højraad, hvis Afgjorelse er af lige Betydning med det første Præsidentskabs; og ligeledes har de Halvfjers et Raad, hvis Afgjorelse er af samme Betydning som de Tolvs og Kirkens første Præsidentskabs. Dommermyndigheden hviler derfor hos tre forskellige Rådumere, og ingen af dem kan eksistere uden Folkets Samtykke. Der findes sølgelig ingen Enevoldsregjering iblandt „Mormonerne“, ej heller noget autokratisk Regjeringsystem. Der findes heller ikke underkøbte eller partiske Retsvidner der. Den Slags finder man derimod i de amerikanske

Netsjale i Utah, skjont man snarere maatte tænke at finde dem hos europæiske Nationer, hvor Despotiet hersker.

Ingen af de heromtalte Kvorumer eller Raad ere egenmægtige Lovgivere, men deres Kjendelse „maa ske i al Netfærdighed, Hellighed og Hjærtens Ydmyghed, Sagtmodighed og Langmodighed, og tillige i Overensstemmelse med Ero, Dyd, Kundskab, Maadeholdenhed, Taalmodighed, Gudhengivenhed, broderlig Kjærlighed og Varmhjærtighed“. Dette er en staaende Lov, som er aabenbaret af Gud, til Beskyttelse for hans Folk, og er den eneste Regel, hvorefter hans bemyndigede Tjenere ere i Stand til at kunne domme retfærdigt.

Der findes to mægtige hinanden modjatte aandelige Elementer i denne Verden, og der var ligeledes to i Himlen. De staa uhyre fjærint fra hinanden og ville aldrig komme til at forenes. Den ene af disse Magter tilskyndede den romerske Kejser Nero til at lade de Kristne indjvobe i tjæret Tøj, for derpaa at lade dem brænde som Fakler i Roms offentlige Haver, og, ved andre Lejligheder, lod han uskyldige Kvinder indsj i vilde Dyrers Skind, for derpaa at lade dem sønderrive af Hunde. Den Anden bad for sine Fjender, medens han led paa Korset, og viste os derved, hvorledes vi, ved Døden kunde sikte os evigt Liv.

Den førstnævnte Magt indfød Kong Karl d. Niende af Frankrig, at lægge Planen til, saa vel som at gennemføre de strækkelige Scener, der forefaldt Bartholomæus Nat i Paris, og til siden at bestue de stinkende Lig, som laa bunkevis i Gaderne, uden at føle Medynk; og selv, da hans Hofmænd ihntes at det var uudholdeligt, svarede han spottende: „Lugten af en død Fjende er mig altid behagelig“. Det var den samme uhyrlige Magt, der fik

den spanske Konge, Filipp, til at le højt, maatte for første Gang, da han fik Underretning om dette frygtelige Bloddad, og ligeledes fik Paven i Rom til at illuminere Sanct Peters Kirken og Vatikanet til Tre for den blodbejudelede Kong Karl. Den anden Magt borttog Dødens Frygt fra Millioner, som omkom uheldigt paa Pinebænken eller i Flammerne.

Den ene Magt forfulgte og dræbte Protestanterne i Frankrig, Tyskland, Italien og andre Lande, men den anden Magt gjorde Josefs Land (Amerika) til et Fristed for de Undertrykte af alle Nationer.

Den Ene udøste Profeters Blod i Cathage's Fængsel og drev et uskyldigt Folk tusende Mile ud i en sørgelig Uldørk — den Anden formildede Elementerne for dette Folks Skyld; ja selv Indianerne, og Orkenens vilde Dyr bleve mindre grumme, og den øde Mark kom til at blomstre, som en Rose, medens det mishandlede Folk lærte at gjengælde Ondt med Godt, ved at føde de selvsamme Menneker, som havde berøvet dem Alt.

Den Ene opvækker indbyrdes Splid, Had og Religionsforfølgelse ved sin hydende, hofmodige Anmættelse og raaber fremdeles fra Prædikestolen og igjennem Pressen: „Mormonerne maa udryhdes“. — Den Anden siger: „Gad dit Jndre være fuld af Medlidenhed til alle Menneker og især Troens Hushold, og lad Dyden omgive dine Tanker bestandig, da skal din Tillid til Guds Forsyn blive styrket og Præstedømmets Værdomme skulle vederkvæge din Sjæl, som Duggen fra Himlen“ . . . „Den Helligaand skal være din bestandige Vedsjager, og du skal altid kunne styre i Netfærdighed og Sandhed, og det, som du skal bestyre, skal stedse forøges, uden at noget Dvangsmiddel skal behøves at anvendes“.

Missionærens Bøn.

Met: Tag det sorte Kors fra Graven.

Langt fra Hjemmet, langt fra Venner,
Som en Fremmed gaar jeg her
Og mit Blik og Tanken vender
Did hvor mine Kjære er'.
Aar og Dage synes lange
Medens her jeg ensom gaar,
Og jeg tænker mange Gange,
Naar mon jeg at se dem faar.

Lidt jeg beder: Kjære Fader,
Du, som kjender min Uro;
Du, som ingen Sjæl forlader,
Staa mig bi og styrk min Tro;
Lad din Aand mit Hjerte tvænge;
Lad den lede mine Fjed;
Lad den Sjælens Bunder læge
Og mig stænke salig Fred.

Gud, jeg ønsker Dig at tjene
Medens jeg er her paa Jord;
Lad mig derfor ikke ene
Her forkynde dine Ord.
Fader, jeg Dig hdmgyt beder,
Giv mig Visdom, Tro og Mod,
Thi naar Du ved Aanden leder
Bliver kun min Gjerning god.

Fader lyt til vore Bønner,
Som af Hjertet sendes Dig;
Se til Dine svage Søner,
Som i Støvet bøje sig.
Lad os føle, se og kjende,
At med Dig vi Alt formaa,
Og, naar Prøvens Tid faar Ende,
Lad os Hvile hos dig faa.

Junius.

Dødsfald.

Christian Jugl døde i Mayfield, Utah, den 8. December 1888. Han var født d. 24. Marts 1803 i Bendskjævel, Danmark, og annamuede Evangeliet ved Daab, den 24. Marts 1861; emigrerede med sin Familie til Utah 1868.

Indhold.

Handlefrihed i Himlen og paa	Pøbeloptøjer paa Bornholm . . . 171
Jorden 161	Handlefrihed i Himlen og paa
Red. Bem.:	Jorden (fortsat fra Side 167) . . . 172
De Helliges Trøst under For-	Missionærens Bøn, Poesi 176
følgelse 168	Dødsfald 176
Afløsning og Bestikkelse 171	

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af C. D. Feldsted, Lorenzengade 14, 1ste Sal.

Trykt hos F. E. Borbing (B. Peterjen).